

מה עושה שמו של הסרט הכחול המפורסם בעולם בעיתון הבריטי הרציני * המאכערים מחפשים פרייארם למסע ספארי, והחכמים מרוויחים בניירובי

לונדון

איפה פרויד?

דיומו הבריטי FINANCIAL TIMES הוא אחד מעיתוני הכלכלה החשובים ביותר באירופה. יש לו תפוצת ענק, והוא מכר בכ-40 מדינות, וביניהן תורכיה, בהריין, ישראל ועוד מדינות מתקדמות כאלה.

עורכי היומו, היוצא בלונדון, עושים כל מאמץ אפשרי להקנות לעיתון השובות ורצינות. כתוצאה מכך הוא הפך לכל-כך רציני, כבד ושמרני, שאני נעזר בו מפעם לפעם כדי להירדם מהר יותר.

לפיכך אתם יכולים לתאר לעצמכם איזה כף זה גלגול בעיתון שכוה טעות-דפוס מביכה — אולי בדיחה פרטית של

FINANCIAL TIMES

Kasparov wins

World chess champion Gary Kasparov twice trounced the world's most highly-rated chess computer, "Deep Throat", in 52 and 37 moves.

היריעה ב"פיננשל טיימס" טעות לעולם חוזרת

הכותב, שנעלמה מעיני המגיה, או טעות אמיתית, שנעלמה מעיני כולם.

בגיליון מיום ה-24 באוקטובר מבשר העיתון לקוראיו את דבר ניצחונו של גארי קאספארוב, אלופי-העולם בשחמט על מחשב השחמט המתוחכם המכונה "מחשבה עמוקה", או בש"פתימקור "DEEP THOUGHT", בשני סיבובים. ביריעה שפורסמה, לא כל-כך רייוק בשמו של המחשב. נכתב שם שקאספארוב ניצח את המחשב "DEEP THROAT" שפירושו "גרון עמוק". מי שאינו יודע מה זה, שיתבייש לו. שהרי "גרון עמוק" הוא סרט פורנוגרפי מפורסם ונועז, בכיכובה של מלכת סרטי-הסכס לשעבר, לינדה אבלייס, שהפך כבר לקלאסיקה של סרטי-היומה.

מעניין על מה חשב הכותב או המרפס בשעה שהעביר את היריעה, ובה טעות פרוידית זו. אם סברתי תחילה שיש כאן איזה חושי-הומור מיוחד, הרי שהרעיון ירד מהר מהפרק, משום שעורכי העיתון הזה לא היו מזהים חושי-הומור גם אילו היו דורכים עליו.

אם שם נפלה שלהבת, אז גם לנו מותר.

ציאה לספארי

קניה

לפני חמש שנים בערך הייתי בניקור בקניה, וכמוכן יצא לי לשהות יומיים בניירובי הבירה. מאחר ובמשך שנים רבות עשיתי רומנטיזציה של כל מה שקשור באפריקה, שמורותיה ועריה, הרי שהמציאות העגומה עד כאב טפחה לי על הפנים ונותרתי ב"לא מילים" (נו, טוב, זו קצת הגזמה. להשאיר אותי "בלא מילים" זו משימה פשוט בלתי-אפשרית, אבל זה היה די קרוב).

ניירובי נראתה לי כמתנה-פליטים ענקי ליד עזה. צפיפות איומה, ליכולך, עליבות, עוני מרוד ונכות בכל פינה. הייתי די המום ואז גם החלטתי שלעת יוקתני, כשאקוץ בחיי וארצה לקצר אותם, אסע לקניה ואשכור לי איזה חור בניירובי, וזה כבר יסיים לי את הפרוייקט.

לא מכבר יצא לי לערוך ביקור נוסף בניירובי. ואם לפני שנים נראתה לי העיר כמתנה-פליטים ענקי ועלוב, הרי שחלו בה שינויים, כיום, מתנה-פליטים בעזה נראה ממש כמו הווי-לות של נאות-אפקה בהשוואה לניירובי.

זה לא מדויק לומר שאין מה לעשות בניירובי העיר, או שאין מה לראות בה. בהחלט יש. יש גם כמה מיסעדות בהחלט לא-רעות ושווקים ציבועניים. אבל על כל אלה אספר בהזדמנות אחרת (ובקרוב). דבר חשוב נוסף שאפשר לומר על ניירובי הוא שמאוד נוח לצאת ממנה למסעות-ספארי ולטיולים בשמורות ובחלקים אחרים של המדינה היפה הזאת.

הפעם אני רוצה לקחת אתכם אתי לשני מסעות, בני יום כל אחד, לשתי שמורות-טבע מפורסמות.

תחילה אסביר איך אתם מארגנים לכם טיול כזה. ישנה הדרך הקלאסית, הנוחה, הקלה והמומלצת לפי רייארם בלבד. בכל בית-מלון גדול בעיר יפנה אתכם פקיד-הקבלה ל"מאכער", שהוא בדרך-כלל לבן ומושטט בלובי,

המארגן טיולים במיניבוסים המיועדים להובלת 10 מטיילים בערך.

ה"מאכער", כעל המון חשיכות עצמית וביטחון (שהרי אתם לא הפרייארם הראשונים שהוא שולח על משאית-זבל לראות ג'יראפה פנסינורית), מסביר את הנתיב שבו תסעו, מה אפשר לראות, מבטיח ארוחת-צהריים במיסערה בשמורה (לא מזכיר, כמוכן, שיש לו גם אחווים מהמיסערה) ומבטיח להחזיר את הניצולים בשלום למלונם בסוף היום. כל זה בסכום הפעוט של בין 60 ל-70 דולר לאיש, כולל "הכל". לאון המערבית הסכום הזה עבור יום-ספארי נשמע כמעט מציאה, אספור לא לקחת. וככו, לא רק שמוטר לא לקחת, רצוי אפילו לא לקחת.

קיימת דרך שנייה, שהיא הרבה יותר נחמדה, והחיסכון בה מרהים. אנו, קבוצה של תישעה צעירים ישראלים, אימצנו אותה בהתלהבות יתרה.

אם בתוך המלון מסתובב ה"מאכער", הרי שמחוצה לו מסתובבים הנהגים עצמם. ואם אין להם מיניבוס משלהם, או יש להם חבר או חותנת שיש להם, וברגע שאתם מוציאים ראש מפתח המלון, הם כבר ניגשים אליכם.

אתם אומרים לנהג, שהכי נראה לכם, לאן אתם רוצים להגיע, וכמה אנשים אתם. הוא נוקב במחיר, אתם מתווכחים קצת ובקלות רבה מגיעים להסכמה. יוצא שעבור תישעה אנשים במיניבוס לנסיעה של שלוש שעות לשמורה, שהיה של שעתיים בערך ושלוש שעות נסיעה בחזרה, לא כולל ארוחת-צהריים (וזה רק לטובה), תעלה הנסיעה 100 דולר בערך, שזה כ-11 דולר לאדם. יש גם לשלם כארבעה דולר לאיש דמי-כניסה לשמורה.

בכל שמורה יש מיסערה אחת לפחות, או אכסניה ומלון עם חדר-אוכל, ואפשר לחטוף שם משהו קל כמו סנדוויץ' (בהחלט טעים), קולה וקפה, ולשלם עוד שלושה דולר ואז, גם אם תקנו בדרך 40 פסלים, מאפרות, מסכות או סתם מזכרות שאין בהן שימוש, לא תגיעו לסכום המזר הזה של 70 דולר, שדרשו מכם עבור הטיול ה"קלאסי". והנחת זהו, שאירגנתם לעצמכם טיול שיגעוני ולא נתתם שידרו אתכם, זה לא משהו?

באיו שמורה לבקר? שאלה טובה. ברור שיש המון אתרים השווים ביקור. אנחנו ביקרנו בשניים מהם. ביום הראשון יצאנו לשמורת ה-NATIONAL PARK, שעליה החלטנו פה אחד שהיא מלכות לתיירים. לאחר נסיעה של שעתיים לערך מגיעים לפארק, שהוא יפה כשלעצמו, אבל מאורגן מדי וסינטי, והכל נראה בו תיירותי ומסורד, בלי דבר שאפשר לומר עליו שהוא אותנטי.

קבוצה של רקננים משבט-מאסי מתחילה לפוז ברגע שש"מע מנוע מיניבוס-התיירים הראשון מתקרב. חיות בקושי ראינו, חוץ מצינור אילנה או צב"ה ואסו, וכן שתי זברות שעשו לנו טובה, התקרבו אלינו ועשו את צרכיהן מול עינינו המשתאות.

היצורים היחידים המרתקים בשמורה זו היו קבוצה של תיירים אמריקאים קולניס, שבאו עם ציוד החתאים לציד תנינים ואריות, ונראו מגוחכים יותר מתמיד בחליפות-הסיפארי שלהם, כובעיה-השעם הקולוניאליים שהם חבשו, הנעי ליים הגבוהות הדביליות שלהם והמישקפות. החיות, שלא הפגינו נוכחות בשמורה באותו יום, לא יודעות כלל איזה מראה מרנין הן הפסידו. הם כפירוש הצילו לנו את הטיול.

ביום השני נסענו למקום מעניין ומומלץ. במרחק של שלוש שעות נסיעה מניירובי שוכנת השמורה של אגם NAKURO. בדרך לשם חולפים על פני העיר הקטנה והציורית NAIVAISHA, שגם לה אגם משלה, וכן עוברים ליד אגם נוסף, ELMENTETA, שהוא בעצם יותר שלולית-יענק מאשר אגם. משם — לשמורת נאקורו.

כאן כבר הכל הרבה יותר טבעי ואותנטי, ואפשר לראות אנטי-לופות, הזיריבר, זברות, איילות, צבאים, באבונים ומיש"פחות שלמות של קופים, שהיו עסוקות באכילה (זו היתה שעת-צהריים), ושהתנהגו יותר יפה ויותר תרבותי ממה מיש"פחות האנושי שאני ראיתי בשמורת-הרן אצלנו.

היה נרמה לנו שאנחנו רואים גם היפופוטם אחד, אבל בעניין הזה היו לנו חילוקי-דעות. היו בינינו (ואני בתוכם) שסברו שזה לא היפופוטם, אלא תיירת אמריקאית המונחת ברשא, שננטשה על-ידי הקבוצה ההיא שנסעה להפחיד את החיות ב-NATIONAL PARK.

כשמתקרבים לאגם עצמו, רואים מראה עוצר-נשימה ממש. אלפי פלמינגוס, הגנאים כצעיף ורוד ענקי המכסה את שפת האגם, יוצרים תמונה מהפנטת.

הנהג עצר את המיניבוס 500 מטר מהאגם, ואנו ירדנו והתחלנו ללכת לכיוון האגם, כשהנהג ומרריך מקומי, שהצי טרף אלינו, נשארים באיזור הרכב, ולא מוכנים להתקדם. ואם סברנו תחילה שזה מפתח התנינים או נחשימיים, ואלה הרי לא יפחדו קבוצה של ישראלים יוצאי-צבא, הרי שאמת היתה הרבה יותר פרוואית.

הסתבר שקטע-הדרך שבין הרכב לאגם הוא תערוכת של

גילוי אריות

רצינו לראות, אבל לא ראינו.

בוץ ולשלת-פלמינגוס, והנהג והמרריך פשוט חסו על עצמם. אחרים מאיתנו שקעו בדומה הזה עד הביכיים. אני מוכרח לציין שנראינו די מזור אחר-כך, כשבכנסנו עם הבוז הזה לקפיטריה של השמורה, לאכול משהו לפני שחזרנו. אני מק' וזה שלא יצרנו איוו אופנה חדשה בקניה, או משהו דומה.

היה יום משגע ממש. מזג-האוויר היה נהדר, החברה היתה כמו שצריך שתהיה, והשמורה בהחלט שווה ביקור. מומלץ לא להתקרב יותר מדי לאגם.

לפעם הבאה, כשאהיה בניירובי, הבטחתי לעצמי טיול לש"מורת הרקניה. שם, הבטיחו לי, יש גם אריות ונמרמים ומכל טוב אפריקה.